

De Trap

Robertus Baeken

De Trap

De Trap

© 2022 Robertus Baeken

robertbaekenschrijver.blogspot.com

Omslag en lay-out Serge Baeken

Liefde leert je 'mores'
Paul Léautaud

Eind vorig jaar begaf ik me met Karl, - zoon van mijn werkgever, - naar een van die oude herenhuizen in de buurt van Klapdorp met de opdracht een trap te herstellen. Deze ogenschijnlijk gewone zaak zou het begin worden van een reeks voorvallen, die ik wel eens vergelijk met het herhaaldelijk botsen van mijn kop tegen een stenen wal. Ik was onoplettend, zat met dwaze gewoonten waarvan men moeilijk afgeraakt, tenzij door pijn of schande. Ik heb gehuild, gevloekt, de tanden geknarst, aan mijn haren getrokken. Allemaal vergeefs! Ik ben niet veranderd. Wel kijk ik voortaan beter uit mijn doppen. Daarom vraag ik me vandaag af welke de rol was van het toeval en in hoeverre ik de hiernavolgende gebeurtenissen niet zelf heb uitgelokt.

Even nadat Karl had aangebeld, kwam een opvallend leuke brunette achter de deur tevoorschijn. Dit verraste me een beetje. Volgens mijn werkgever was de bewoner, tevens eigenaar van het pand, een alleenstaande oude man. Karl nam het woord. Hij trok de klep van zijn pet naar beneden, een gebaar dat ik al vaker had gezien als hij zich een bredere borst probeerde aan te meten. Met horten en stoten kwam 't eruit waarvoor we gekomen waren. Terwijl mijn blik zich in de diepe halsuitsnijding van haar strakgespannen truitje verloor, vroeg ik me af waarom hij het niet door mij liet zeggen. Gek genoeg bleef hij halsstarrig vasthouden aan zijn bijzonder talent om vrouwen in te palmen. Dat hij eerder de indruk wakte van een goedmoedige blaaskaak, kwam zeker niet bij hem op. Nu ga ik niet zover te beweren dat Karl ook een blaaskaak is. Voor mijn part is hij alleen maar onbeholpen, dom of niet goed snik. Dat hij zichzelf

ondanks zijn gestotter bleef zien als een vlotte vent en geweldige versierder, bewijst dat ik het juist heb. Ik had al eens met een van zijn liefjes kennisgemaakt: een pronkstuk uit een kauwgumautomaat.

De vrouw stond op een hoge drempel. Terwijl Karl in zijn uitleg moeizaam vorderde, maar door zijn stuntelige manier om haar tegelijk het hof te maken, onherroepelijk afzakte, ging mijn aandacht afwisselend van haar gezicht met het geduldige lachje naar haar brede rok waarvan de stof zo soepel was dat de zoom bij het minste briesje opwaaide.

‘Komen jullie alvast binnen,’ zei de dame, nog voor Karl klaar was. ‘Mijnheer staat meestal rond tien uur op.’ Uit deze woorden maakte ik op dat zij niet de dochter des huizes was, maar een dienstmeid; ook al bood zij door haar uiterst verzorgde kapsel en voorkomen niet die aanblik. Terwijl Karl naar de pick-up liep om gereedschap te halen, nam ik mijn kist op de schouder en volgde haar door een korte gang met vestiaire.

De vrouw verspreidde een heerlijk parfum. Haar kuiten waren om in te bijten! Ziet u: ik ben een vent in de bloei van zijn leven, een man in wie het onstuimige bloed en zijn nieuwsgierigheid de oorzaak zijn van passies en fantasieën die hem al te gauw van de wijs brengen, - niet zo'n dorre, kleurloze figuur zoals men bij mensen van mijn beroep eerder zou verwachten. Ik ben gevoelig, leergierig, intelligent, alles wat u maar wilt. Het is waar: ik ga een beetje stuurloos door het leven. Maar dat komt doordat ik moeilijk maat kan houden en mijn belangstelling voor nieuwe dingen meestal slechts tijdelijk is. Aan de unief bakte ik er niks van. Na een studiejaar voor ingenieur, ging ik voor Ro-

maanse talen. Ook vergeefs. Toen wou ik filosofie studeren. ‘Doe jij maar iets met je handen,’ zei mijn Pa, terwijl hij me met mijn zwaarste halters bezig zag.

We passeerden een ruim portaal dat zo was ingericht dat het ook als ontvangstkamer dienst kon doen. Ik liet de deuren voor Karl openstaan en belandde na alweer een gang met verscheidene deuren, waarvan een halfgeopend toegang gaf tot een wc, bij een ruim trappenhuis.

‘Wat een doolhof hier!’ merkte ik op, enkel om het weg te wuiven dat ik door de omstandigheden waarin ik met een bevallige dame alleen was, ongeoorloofde gedachten zou koesteren.

‘Ja, vroeger had hier een dokter zijn praktijk,’ antwoordde de vrouw met een vaag glimlachje, waardoor ik me afvroeg of ze mij desondanks had voorzien. Zij knipte het licht aan. Daardoor kreeg ik een volledig zicht op het onderste gedeelte van de trap. Het huis telde slechts twee verdiepingen. Dus was het geen hoge trap; maar wel een erg brede en van een solide constructie, met een massieve, eiken balustrade die, voor zover ik kon zien, na de eerste overloop doorging.

Ik zette de zware kist op de grond. Om de balustrade naar zijn stevigheid te onderzoeken, gaf ik haar een flinke duw. Het hout dat onder de oude vernislagen misschien wel na twee eeuwen nog zo goed als nieuw was, leek muurvast te zitten.

‘Is dit de enige trap?’

‘Ja, enkel deze! Of jullie zijn aan het verkeerde adres.’

‘Minderbroedersrui. Lucas Vogel, gepensioneerde,’ herhaalde ik wat ik even tevoren in het orderboekje gelezen had.

‘Dat klopt!’

‘Mag ik even?’ Ik opende het deurtje van de trapkast: een hok dat doorgaans gebruikt wordt om schoonmaakgerei in weg te stoppen. Terwijl mijn hand, op zoek naar de schakelaar, vergeefs in het donker rondtastte, wrong de dame zich naast mij door het smalle deurgat.

‘Zo,’ zei ze, en knipte ook hier meteen het licht aan. Ik was nu in de gelegenheid de trap langs de onderkant te bekijken. De balustrade bevond zich nog in prima staat, maar hoe vreselijk het met de treden gesteld was, werd me bij de eerste oogopslag al duidelijk. De vrije buitenboom was op het uiteinde, waar hij ter hoogte van de eerste overloop oorspronkelijk wat te nipt in de muur had gezeten, ruim twintig centimeter naar beneden gezakt. Dit had tot gevolg dat een hele reeks treden, getorst door het hoogteverschil met de boom tegen de muur, bijna doormidden getrokken waren. Ik legde de vrouw uit wat de oorzaak was van de scheuren en hoe op een of andere dag, als er niet gauw iets aan gedaan werd, zelfs het hele boeltje naar beneden zou storten. Zij scheen de noodzaak van de herstelling terdege in te zien. ‘Ik zal mijnheer op de hoogte brengen. Misschien komt hij na zijn ontbijt wel een kijkje nemen.’ Op hetzelfde ogenblik hoorde ik Karl in het trappenhuis aankomen. Ik keek in het gezicht van de vrouw, nu vlak bij het mijne. Zo te zien werd zij zich door de komst van Karl bewust in welke ongewone situatie zij zich bevond. Voor mijn werkmakker binnenkwam, stuurde ze mij, alsof we heimelijk iets hadden afgesproken, nog snel een glimlachje. Het was alsof zij gezegd had: ‘Daar heb je dat opdringerige kereltje weer. Ik zie je straks wel!’

Vandaag, nu ik mij dat kleine ogenblik voor de geest roep, realiseer ik me welk een uitwerking haar uiterlijke verschijning op mij had. Zonder dat zij me op enigerlei wijze had uitgedaagd, verkeerde ik plotsklaps in een toestand waarbij ik het gevoel had dat iets van me werd verwacht. Dit was - zo maakte ik mezelf wijs - een ontmoeting die voor mij van ingrijpende betekenis zou kunnen zijn. Maar daarvoor was het nodig dat ik een of ander initiatief zou nemen waardoor ik plotseling zou inzien dat mijn huwelijk tot hier een al tien jaar aanslepende vergissing was geweest! Het drong tot me door dat ik me onder andere omstandigheden, en mits haar toestemming, zonder het gebruikelijke voorspel met haar als een vriend beest op de vloer had willen laten glijden. Zo'n spontane begeerte had ik nog maar zelden gevoeld. Daarom vroeg ik me af wat er in die dame omging. Toen Karl binnenkwam, gedroeg zij zich heel gewoon. Maar deed ik me ook niet normaal voor, al voelde ik geen vaste grond meer onder de voeten? Ik legde haar uit dat het werk langer dan een week kon aanslepen, maar dat we ons best zouden doen haar en meneer Vogel zo weinig mogelijk te hinderen.

Wij volgden haar tot aan de voet van de trap. 'Mijn baas heeft zijn kamers boven, achter de dubbele deur, op het einde van de overloop. Als jullie iets nodig hebben, klop je gewoon aan.'

'Wij zullen acht tot tien treden moeten vervangen; dat begrijp je zeker wel?'

De vrouw stond al wat hoger. Achter mij hoorde ik Karl zijn bewondering voor haar als een schooljongen van tussen de tanden wegfluiten. Zelf voelde ik de verleiding om